

Modlit se za zemřelé?

MEZI ŽIVÝMI A MRTVÝMI NENÍ ROZDÍL

Církev nedělá rozdíly mezi živými a mrtvými. Bůh totiž není Bohem mrtvých, je Bohem živých. Pro Něj jsou všichni lidé živí. Z této perspektivy můžeme smrt vnímat jako velkou naději a radostně očekávat setkání s Kristem tváří v tvář. Můžeme říkat: „Přijď brzy, Pane Ježíši!“

MODLITBA POMÁHÁ NEJEN ŽIVÝM

Věříme-li, že modlitba pomáhá živým lidem, proč bychom se neměli modlit i za mrtvé? Život je jeden, neboť jak říká evangelista: „Bůh není Bohem mrtvých, ale živých“ (*srov. Lk 20,38*). Smrt není konec, ale jen stupeň v lidském osudu. A tento osud nekončí ve chvíli smrti. Láska, kterou vyjadřuje naše modlitba, nemůže být tedy marná. Kdyby totiž na zemi láska měla moc, a po smrti již žádnou moc neměla, bylo by to popření slov Bible a zkušenosti církve, že láska je silnější než smrt, neboť Kristus ve své lásce k lidstvu smrt přemohl.

O modlitbě za zemřelé hovoří již Bible: "Proto dal Juda Makabejský přinést smírnou oběť za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy" (*2. Mak. 12,46*).

Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť (mši svatou), aby očistění mohli dosáhnout blaženého spojení s Bohem. Církev také doporučuje almužny, odpustky a kající skutky za zemřelé: "Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu? Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtvi, a obětujme za ně své modlitby." (*sv. Jan Zlatoústý*)

"Jsme přesvědčeni, že když prosíme za všechny, kteří zesnuli před námi, tak jim to velmi prospívá..." (*podle sv. Cyrila Jeruzalémského*)

Proč vůbec mluvit o smrti?

R. Cantalamessa

**Je nutné mluvit o smrti ...
ne proto, abychom zvětšili strach,
ale abychom od něho byli osvobozeni.**

Jaké odpovědi našli lidé na problém smrti? Básníci byli nejupřímnější...

Lidičky, uklidněte se! V nízké zemi je příliš velké tajemství!" zvolal jeden italský básník před záhadou smrti (*G. Pascoli*).

A přece se filozofové snažili "vysvětlit" smrt. Jeden z nich, Epikuros, tvrdil, že smrt je falešný problém, protože prý, "když jsem tu já, není ještě smrt, a když je tu smrt, nejsem tu už já."

Také marxismus se pokoušel vyloučit problém smrti. Smrt, říká, je osobní záležitost, což dokazuje, že to, na čem záleží, není lidská osoba, nýbrž společnost, druh, který neumírá. Marxismu je však konec, a smrt zůstává. Dříve než navenek, v závodech ve zbrojení nebo na světovém trhu, prohrál marxismus svou bitvu v srdcích. Tváří v tvář smrti neuměl nic jiného než stavět velká mauzolea.

Samo Písmo svaté zůstávalo jako němý před problémem smrti, dokud nepřišel Kristus. "Marnost nad marnost, všechno je marnost," vyvozoval bezútešně Kazatel (*12,8*). Umírající člověk je přirovnáván k svítilně, která se rozbije a zhasne, ke džbánu, který se roztříští u pramene, ke kladce, která se zlomí a nechá vědro definitivně spadnout do studny (*srov. Kaz 12,1-8*). Styk s Bohem je smrtí přerušen. "Mrtví nemohou chválit Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují do podsvětí" (*Žalm 115,17*). "Ó smrti, jak hořké je pomyšlení na tebe!" uzavíral Sirachovec (*41,1*).

**Co o tom všem může říci křesťanská víra? Něco jednoduchého a velkolepého:
že smrt existuje, že je největším z našich problémů, ale že Kristus smrt
přemohl!...**

Ukázka z knihy Raniero Cantalamessy "Ukřižovaný Kristus", knihu vydalo Karmelitánské nakladatelství.